

Kerrigan Byrne

Copyright © 2019 Kerrigan Byrne

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei: Chris Coccoza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Totul e permis în dragoste

Kerrigan Byrne

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYRNE, KERRIGAN

Totul e permis în dragoste / Kerrigan Byrne

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4596-8

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

KERRIGAN BYRNE

Totul e permis în dragoste

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

... și cărți. În cadrul unei cărți nu este să se întâlnească într-o pagină de text, unde nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe. În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe. În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe. În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe. În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe. În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

În cadrul unei cărți nu există niciun titlu sau capitol, nici un nume de autor sau de traducător, nici o explicație a sensului unei fraze, nici chiar o explicație a unei paragrafe.

Capitolul 1

Maynemouth, Devonshire, 1890

Zece ani mai târziu

Alexander,

Acceptă invitația la castelul Redmayne.

Sunt în pericol. Am nevoie de tine.

Frank

Alexandra Lane își petrecu toată călătoria cu trenul de la Londra la Devonshire analizândmeticulos cele câteva cuvinte, din două motive diferite.

În primul rând, nu putu să nu se impacenteze din cauza Francescăi, care avea tendință de a da mai multe detalii. Biletul scurt, vag pe care îl ținea Alexandra acum era el însuși un avertisment mai clar decât mesajul pe care îl conținea.

În al doilea rând, nu-și mai putea permite locuri la clasa întâi, aşa că, în ultimele câteva ore, fusese nevoită să împără compartimentul cu un bărbat cu trăsături dure, scund și gras, cu umeri făcuți pentru muncă.

Singură.

La început, acesta încercase o conversație politicoasă, pe care ea o refuzase cu aceeași politețe, prefăcându-se interesată de corespondență. Acum însă, amândoi erau conștienți că nu avea nevoie de patru stații pentru a citi două bilete.

Știa că era teribil de nepoliticoasă. Tot timpul strânsese în pumn poșeta, cu excepția momentelor în care palma ei bâjbâise pe fundul acesteia pentru a atinge pistolul mic pe care îl purta cu ea mereu. Zgomotul produs de ceilalți pasageri în compartimentele alăturate nu o făcea să se simtă mai în siguranță.

Știa însă că aceștia aveau să-i audă țipetele, iar asta o mai liniștea oarecum.

Pentru o femeie care-și petrecuse mare parte din ultimii zece ani în compania bărbaților, ar fi zis că aceste momente dureroase o părăsiseră.

Dar, vai, devenise expertă în manipularea situațiilor, aşa că, deși fu nevoie să îndure compania bărbaților fără însușitoare de gen feminin, nu era vorba numai despre bărbați. În cercurile pe care tindea să le frecventeze, oamenii se comportau cuviincios atunci când aveau companie.

Până acum, funcționase.

Alexandra se pregăti în momentul când trenul încetini, îngânând ușurată o rugăciune atunci când, în cele din urmă, ajunseră. Fusese îngrozită că, dacă avea să îl privească măcar o dată pe însușitorul ei nedorit, avea să fie obligată să converseze cu el.

Ploaia se prelingea pe geamul trăsurii, iar umbrele lacrimilor pictau șerpitori macabri pe documentele confuze din mâinile ei. Unul, o invitație la nuntă. Al doilea, biletul alarmant al Francescăi.

În urmă cu o lună, ar fi pus la bătaie toată averea ei că Francesca Cavendish avea să fie prima dintre Haimanalele Roșii care să capituze în fața căsătoriei.

În urmă cu o lună, presupusese că avea o avere pe care să o pună la bătaie.

Micuțul lor grup păruse a fi destinat să păstreze promisiunea pe care și-o făcuseră ca tinere deziluzionate – aceea că nu se vor căsători niciodată.

Asta până când invitația la o farsă de logodnă – organizată de ducele de Redmayne – ajunsese în aceeași zi cu biletul criptic și îngrigorător al prietenei ei.

Invitația fusese la fel de ambiguă, menționând că viitoarea ducesă de Redmayne urma a fi anunțată la bal. În plicul primit de Alexandra se afla și o cerere de a participa în calitate de domnișoară de onoare.

Rugămintea care urmase din partea Francescăi – Frank – ajunsese într-un plic micuț cu pecetea Haimanalelor Roșii, pe care o comandaseră în urmă cu câțiva ani.

Alexandra nici nu știa că Francesca se întorsese din călătoriile ei pe continent. Ultima oară când auzise despre ea, contesa se afla în Maroc, într-un soi de recunoaștere. Nicăieri în scrisorile ei nu vorbea despre vreun pețitor. Cel puțin, nu despre unul cu intenții serioase. Cu atât mai puțin un duce.

Francesca avea o înclinație pentru trăsnăi și tendința de a interpreta pericolul ca pe o simplă aventură.

Așadar, ce anume ar fi putut-o speria pe prietena ei neînfricată?

„Căsătoria, desigur.“ Alexandra se gândi la asta cu un zâmbet afectat. O aventură riscantă, fără îndoială.

Și periculoasă.

Alexandra își aranjă hainele de călătorie, a căror stofă de lână devenea de la an la an mai uzată și mai ponosită.

Ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Nu ar fi trebuit să ia de bun faptul că tatăl ei avea să îi poată cumpăra mereu haine noi.

Trenul se opri pe peronul Maynemouth cu o serie de zdruncinături, făcând valiza bărbatului să cadă de pe scaunul de lângă el. Aterizase la picioarele ei înainte să alunecă jumătate sub fusta ei.

– Vă cer scuze, doamnă, spuse el într-o engleză continentală cu accent puternic, în timp ce se apleca spre poala ei, pentru a ridica valiza de sub ea. Eu doar voi...

Alexandra se ridică, îndreptându-se spre ușa compartimentului. Dădu buzna în holul îngust, sprijinindu-se de lemnul negru al lambriului în timp ce trecea pe lângă călătorii mai prudenti care așteptau ca trenul să se opreasă de tot înainte să coboare.

Oare s-ar fi putut comporta mai absurd de atât?

Da. Și o făcuse, de foarte multe ori.

Se prinse de o bară de lângă ușă până când trenul se opri și, de îndată ce hamalul deschise ușa, sări imediat în furtuna din Devon.

În timp ce căuta adăpost sub o streașină cât aștepta bagajele, își reaminti că avea să uite această interacțiune. Mereu uita. Stânjeneala nu era nimic comparativ cu siguranța.

O jumătate de oră mai târziu, Alexandra își mușca nervoasă buza în timp ce stătea pe peron, pierdută într-un nor de abur și în pâcă mării, gata să se îndrepte spre respingătorul castel Redmayne.

Dacă Cecelia ar fi ajuns...

Vizitiul ar fi trebuit să o întâlnească un sfert de oră mai târziu, dar Alexandra știa că draga și dezorientată ei prietenă avea să întârzie. Deși femeia se descurca foarte bine cu numerele, un concept atât de simplu precum timpul o descumpănea. Astfel, Cecelia funcționa mereu cu o jumătate de oră în urma restului lumii.

– Aveți o însușitoare, domnișoară? Hamalul șarmant și noduros, cu o mustăță subțire, o privea impertinent. Smythe, asta scria pe ecusonul lui lucios. Ar trebui să îmi văd de treabă, știți, dar nu îmi

place să vă las singură. Alergăm ca şobolanii cu toţi ştabii care vin la nunta cea mare. Şi... nu vreau să jignesc, domnişoară, dar mama mea este bolnavă, şi aş prefera să nu pierd câştigul stând degeaba.

Stând lângă o fată bătrână săracită, dar nu spuse asta.

Nu trebuia.

— Desigur! Alexandra nu se mai obosi să-i explice că era una dintre domnişoarele de onoare la nunta cea mare despre care vorbise. Niciodată informă că era una dintre „ştabii” la care se referise el. Ar fi fost dreptul ei, ca fiică de conte, să-i ceară să i se adreseze cu „lady” în loc de „domnişoară”.

În schimb, scoase o jumătate preţioasă de penny din poşeta pe care o cumpărase din Cairo şi o puse în palma înmănuşată a Tânărului.

— Va veni cineva după mine în scurt timp. Mulțumesc!

Se simţi uşurată când hamalul plecă în căutarea unor nobili. Într-adevăr, avea să găsească mulți coborând din tren.

Era sigură de asta, căci ea îi evitase cât de mult putuse.

În caz că o văzuseră la clasa a doua.

În caz că aflaseră despre recentele circumstanțe strâmtorate ale familiei ei și simțea nevoie să comenteze la adresa ficei necăsătoare care acum era prea bătrână și prea deșteaptă pentru a pune mâna pe un soț.

Dacă ar ști adevărul. Ce-ar mai spune atunci?

Fusese foarte greu să poarte cu ea timp de o decadă o rușine zdrubitoare. Subestimase efectul pe care un al doilea scandal l-ar avea asupra ei.

Presupunea însă că totul avea să se termine în curând. Veștile despre ruinarea financiară a familiei ei nu aveau să rămână mult timp un secret. Și, după ce aveau să se termine și ultimii bănuți, scăparea ei din trecut avea să iasă la iveală drept consecință.

Dacă nu mai putea plăti facturile, cu atât mai puțin putea plăti un săntajist.

Era mai bine ca Francesca să se mărite acum și să devină ducesă înainte ca scandalul să izbucnească.

Iar Cecelia, draga și blânda Cecelia, nu avea responsabilitatea unui titlu, dar nici protecția asigurată de acesta. Pentru ea, reputația nu era foarte importantă, în mare parte pentru că era o femeie mai degrabă necunoscută, cu excepția cercului ei academic apropiat.

Reputația nu avea însă nimic de-a face cu spânzurătoarea... și ele toate ar putea fi în acest pericol.

Apăsându-și mâna pe stomacul în care simți un ghem de groază, Alexandra se ascunse după grămadă insuficientă de bagaje. O grămadă, deoarece, prin comparație, stivele de valize, de cutii cu pălării, pachetele cu rochii care erau date jos din tren formau adevărați munți care se ridicau din ceață.

Contele și contesa Bevelstoke treceră în grabă, ghemuiți în blănurile și pelerinele lor, în timp ce o armată de servitori și de hamali – inclusiv Smythe – le cără lucrurile în direcția în care se afla trăsura lor opulentă.

Lord și Lady Bevelstoke se aflaseră cândva în cercul apropiat al părinților ei.

Până de curând.

Din fericire, trenul emană un alt nor de abur, ascunzând-o privirii lor.

— Alexandra? Lady Alexandra Lane? Oare este posibil?

Alexandra tresări auzindu-și numele, dar zâmbi sincer văzând cine se afla în spatele ei.

— Julia? Julia Throckmorton?

Se îmbrățișară cu entuziasmul unor prietene care nu se mai văzuseră de mult și se îndepărtau pentru a analiza cum trecuseră anii peste ele. Cu Julia fuseseră mai blânci decât cu ea, având în vedere că vechea ei colegă era împodobită cu mai multe perle și safire decât se aflau într-o trusă de călătorie.

— Cât de mult a trecut? întrebă Alexandra.

Julia își îndesă un cărlionț auriu rebel sub boneta la modă, țugindu-și buzele.

— Șase ani, cel puțin, își aminti ea. Am băut ultima cafea în Boston în vara în care soțul meu ne-a dus într-un tur prin New England. Înainte de asta a fost la Chardonne. Îți vine să crezi că au trecut zece ani?

— Nu, răspunse ea sincer. Mi se pare că a fost ieri, dar, în același timp, acum o viață. Unde este Lord Throckmorton? Presupun că ați venit amândoi la nuntă, nu?

Ochii scânteietori ai Juliei se mai stinseră, la fel ca zâmbetul ei.

— Desigur, nu ai auzit. Acum doi ani, când soțul meu a decedat, erai în Grecia.

Alexandra îi strânse mâna.

– O, Julia! Îmi pare atât de rău! Nu am auzit, și, când sunt pe teren, niciodată nu citesc ziarele. Sunt un caz pierdut în ale corespondenței. Iartă-mă că nu îți-am scris.

– Nu te gândi la asta. Zâmbetul Juliei fu mai reținut acum. Știi că ai și aşa multe pe cap, biata de tine!

O bătu pe Alexandra pe mână aproape condescendent, ca și cum i-ar fi amintit de situația ei dificilă fără să fie atât de stângace încât să o exprime.

O, da, de aceea Julia, în mod normal considerată prietenă, nu fusese niciodată inclusă în Haimanalele Roșii. Nu era vorba despre lipsa nuanței roșiatice a părului, ci despre tendința ei de a fi cam înfumurată. Nu avea nici un motiv să se simtă superioară, căci se măritase cu Lord Walther Throckmorton, viconte de Leighton – un bărbat cu douăzeci de ani mai mare și aproape de două ori mai gros din cauza consumului excesiv de alcool.

– Îți vine să crezi, văduvă la vîrsta mea? Deși Lord Throckmorton mi-a lăsat o avere indecentă, șopti Julia, nuanțând vulgaritatea doar menționând-o. Acum, mă bucur să călătoresc prin toată lumea creștină în trăsură alături de Lord și Lady Bevelstoke.

– Ce drăguț!

Alexandra speră să fi părut sinceră.

Dacă Julia observase, nu făcu nici o remarcă.

– Ce misterios este acest duce de Redmayne. Am auzit că este groaznic. Ai idee cu cine s-a logodit?

– Nu aș putea spune. Alexandra oftă, deja sătulă de bârfe. Deși trebuia să recunoască faptul că avea să savureze uluirea Juliei când aceasta avea să descopere că Francesca era mireasa.

Nu se întăleseră niciodată bine.

– Lady Throckmorton, strigă Lady Bevelstoke din trăsură, prin furtuna care se întăcea. Chiar ar trebui să plecăm. Sosirea noastră este așteptată de persoane foarte importante.

Alexandra nu rată emfaza discretă cu care aceasta rostise ultimul cuvânt.

– Hai să ne întâlnim! Julia o sărută pe ambii obrajii și se infolosi în blană în timp ce un valet îi ținu umbrela în drum spre trăsură. *Au revoir!*

Lovirea biciului trimise trăsura familiei Bevelstoke spre una dintre cele mai vechi și, poate, cele mai impozante fortărețe care existau pe pământul britanic.

Castelul Redmayne.

Alexandra analiză furtuna întrebându-se dacă marea sau castelul erau vizibile de aici în timpul unei zile senine. Vremea era ciudată și nefavorabilă. Întunericul serii se lăsa mai devreme decât de obicei. Norii aspri erau atât de grei, încât pe alocuri păreau negri. Furtuna era însuflețită de fulgere, și, totuși, ceața eterică plană la sol, refuzând să se lasă risipită de ploaie. Era întreruptă numai de picioarele grăbitice ale călătorilor, care se învârteau și se agitau, dând o oarecare eleganță forfonei.

Sătucul Maynemouth se afla în apropiere. La mică distanță de sine se aflau străzi cochete, flancate de clădiri administrative. Grădinile atractive, vilele tradiționale și conacele sclipeau pe deal în sus, astfel încât zarva trenului și forfota industrială nu deranjau liniștea indecentă sudică.

O rafală bruscă trimitea picături ascuțite de ploaie. În timp ce Alexandra și lucrurile ei fuseseră abandonate pe marginea marchizei, furtuna și scurgerea își combina eforturile cu vântul pentru a-i uda leoarcă trusa de călătorie uzată.

„Grăbește-te, Cecelia!“ îndemna ea, deschizându-și umbrela pentru a se apăra de asaltul ploii, care încetă la fel de repede precum se pornise.

Fulgerele despărțeau norii de deasupra, coborând spre tren cu un pocnet strălucitor, haotic.

Ca prin farmec, preț de o clipă, toate persoanele din stație părură înghețate în timp, așteptând respectuoase trăsnetul înainte de a-și relua activitatele.

Obligatoriu, tunetul precedă bubuitura atât de iute, încât Alexandra fu convinsă că, dacă marchiza nu avea să susțină cerul, toți aveau să fie martorii unei coliziuni de nori suficient de violente pentru a provoca un astfel de vuiet.

Acum, că cei mai mulți pasageri se îndreptau deja spre destinațiile lor, un grup de comercianți uzi leoarcă și muncitorii lor se îndreptau spre tren ca un val la reflux. Ușile wagonului de marfă se deschiseră pe șinele ruginite și voci necivilizate dădeau ordine și înjurau în același ritm cu dansul mărfuii urcate și coborâte pe podea, sub peronul pasagerilor.

O rampă fusese ridicată pe un vehicul cu animale vii și un grup de muncitori împinseră patru cai pursânge de căpăstru pe planul înclinat, până la trăsura care aștepta.

Prin tumult se auzi o voce, ordonând aceeași atenție fascinantă bărbaților necioără precum o făcuse trăsnetul.

Alexandra aruncă o privire pe peron, admirând caii și sperând să identifice cărui bărbat apartinea vocea aceea masculină distinctivă. Era un soi aparte de rezonanță în ea. Ceva sonor și autoritar. Produsese în ea aceeași vibrație precum clopoțele vechii catedrale.

— Este prea neliniștit, strigă vocea din interiorul mărfarului în timp ce două frâie fură aruncate din întuneric. Voi doi, de acolo, țineți frânghia întinsă până când reușesc să-l înham.

Odată mica nobilime plecată — cu excepția Andrei —, Smythe se strecură printre călătorii rămași, îndreptându-se spre vehiculul cu animale ca și cum înăuntrul acestuia s-ar fi aflat vreo comoară.

Ce îi provoca o astfel de curiozitate? Bestia sau bărbatul?

Smythe luă frânghia și o înfășură cu grijă până când se termină. În ciuda staturii lui mici, părea destul de hotărât în timp ce înfășura frânghia de mai multe ori în jurul brațului și al încheieturii, înainte să o strângă în mână.

Alexandra stătea prea departe pentru a-l putea preveni de nebunia acțiunii sale și spera din inimă să fie careva suficient de perspicace încât să o facă.

Nu avu noroc.

Un valet robust se aplecă pentru a apuca frânghia din partea opusă a platformei, dar, înaiente să o poată prinde, un alt fulger îi orbi.

Un strigăt inuman răsună în furtună înaiente ca un armăsar mai mare decât oricare pe care îl văzuse Alexandra vreodată să sară din vehicul, peste rampă, cu un salt grațios.

În momentul în care copitele lui întâlniră solul, sări și lovi cu o viteză și o grație îngrijorătoare. Se iscă haosul în timp ce murgul negru se cabra, lovind pe oricine era suficient de ghinionist încât să-i iasă în cale.

Mai mulți bărbați coborâră. Totul se întâmplă atât de repede, încât nu își dădu seama dacă aceștia căzuseră, fuseseră împinsă sau pur și simplu coborâseră.

În ușa mărfarului apăru o altă siluetă, un bărbat înalt care se potrivea cu vocea asurzitoare care le ordona tuturor să se întoarcă.

La auzul strigătului bărbatului, armăsarul încetă să mai dea din picioare, pironindu-se pur și simplu. Nu spre depou sau spre drum, ci spre peronul încă lipsit de pasageri care se afla la câțiva pași

Totul e permis în dragoste

distanță. Smythe strigă în timp ce fu aruncat în aer, și probabil că se auzi trosnitura umărului său dislocat.

Asta dacă era norocos.

Alexandra privi în urma ei pentru a se asigura că mai rămăseseră pasageri, trăgând cu ochiul la cuplul în vîrstă care se îndrepta cu fervoare spre garderobă. Lângă ei, o mamă cu privirea înceșoată se chinuia să ridice o valiză și să împingă cu cărucior. O fată de vreo cinci ani se ținea de fusta ei, arătând spre armăsarul care se apropia cu un nechezat. Mama se întoarse pentru a-și dojeni fiica, dar cuvintele ei dispărură atunci când dădu cu ochii de armăsar. Înlemnii un moment prețios, înaiente de a da drumul bagajului și a face ceea ce putea pentru a lua din calea lui cei doi copii.

Întorcându-se, Alexandra observă cu uimire cât de mult înaaintase armăsarul în câteva secunde.

Bielut Smythe! Prins în frânghia pe care și-o înfășurase pe braț, fu târât ca un sac cu grăunțe prin mocirlă. Capul lui evită cu greu copitele agitate ale calului. Se străduia din răsputeri să se desprindă, dar ea nu putu să-și dea seama dacă reușise.

Alexandra privi în jurul ei pentru ajutor, înnebunită. Pe peron nu fu găsit nici un bărbat, fie el conductor, polițist, muncitor sau orice altceva.

De ce se mai obosea să caute? Când îi venise vreodată vreun bărbat în ajutor?

Cuplul septuagenar aproape că se târî în siguranță aproximativă a garderobei, dar mama nu avu nici o sansă.

În timp ce bubuitul unui tunet dădu pinteni creaturii, Andrei îi veni o idee.

Mâinile îi transpiraseră în mănuși.

Timpul încetini când armăsarul își încordă mușchii pentru saltul mic de pe sol pe peron.

Metalul potcoavelor se auzi precum ciocanul pe scândură. Trecu în grabă pe lângă Alexandra și-și îndreptă trupul spre mama îngrozită și spre cei câțiva pasageri panicați de lângă ea.

Alexandra aruncă umbrela și sări spre una dintre funiile lungi care atârnau în spatele animalului.

Prințând-o cu mâinile înmănușate, se propti și se aplecă, folosindu-și propria greutate pentru a smuci calul și a-l determina să se întoarcă.

Armăsarul își întoarse capul și, cu un nechezat recalcitrant, trupul lui monstruos îl urmă.

Nu era timp de gândire.

Trebuia să-l stăpânească până când furia din ochii armăsarului avea să dispară. Se îndreptă spre el, apropiindu-și trupul de mijlocul lui lung în timp ce strânea frâiele cu forță, obligându-l să se învârtă.

Observă cu întârziere că celălalt căpăstru era liber. Cumva, în salt, armăsarul îl aruncase pe Smythe.

Aruncând o privire fugări, îl zări pe Tânărul hamal în mocirlă, nemîscat.

Bestia gâfă și își lăsa capul pe spate, dar, după câteva cercuri, se opri din tropăit, ceea ce ea luă drept o victorie.

Își dădu seama, simțind panica încolțind, că nu avea nici cea mai mică idee ce să facă mai departe. Bărbatul cu vocea baritonala menționase ceva despre niște ochelari pentru cal. Când se învârtă iar, ea însfăcă și deschise umbrela ei neagră, reușind cumva să acopere capul ei și pe cel al animalului, reducând întregul sens al lumii la existența lor.

Alexandra nu-și luă ochii de la creatura care te lăsa fără aer, aburii respirației ei păstrând ritmul cu gâfătul adânc al nărilor lui umflate.

— Așa, fredonă ea, continuând să se învârtă, dar mai lent. Nici mie nu îmi plac furtunile. Sau mulțimile zgomoțoase. Nu e de mirare că te-ai comportat necuvioios.

Bestia pufni nemulțumită.

— Sunt de acord. Ai tot dreptul să fii nemulțumit, spuse ea cu compasiune. Nu tu ai vrut să fii adus cu forță într-un tren rece și aglomerat. Ai nevoie de un padoc uscat, de fân proaspăt și de un terci cald cât aștepti să treacă furtuna. Nu-i aşa că sună bine?

Oricât părea de mulțumită de conversația ei unilaterală, Alexandra își dorea să vină cineva, oricine, să o elibereze de animal. Acum, că mama și copiii erau în siguranță, simți brusc o slabiciune în genunchi care prevestea un colaps imminent. Dacă s-ar fi oprit, sigur s-ar fi topit într-o balta de nervi tremurânti.

Atât ea, cât și creatura se încordată când în jurul lor străluci o străfulgerare de lumină, dar umbrela îl ținu pe loc în timp ce continuau acel du-te-vino aleatoriu.

Răsuflă și continuă să îi șoptească armăsarului politețuri fără sens. Micul și ciudatul lor univers fu penetrat de sunete slabe

de afară. Haosul provocat de bărbății de sub peron. Plânsetul bebelușului. Loviturile din ce în ce mai puternice ale ploii pe acoperișul de tiglă. Bocanci care păseau cu măsură pe scările platformei.

— Tânără domnișoară, puteți urma sunetul vocii mele?

Simți pe șira spinării un fior rece care nu avea nimic de-a face cu hainele îmbibate cu apă sau cu ploaia de lângă ea. Nu era frică. Vigilanță. Fiecare fir de păr de pe trupul ei se îndreptă în direcția vocii.

Tânără domnișoară? Nu mai era nici Tânără, nici domnișoară.

Oare îl putea urma? Dacă Sfântul Patrick ar fi avut o voce ca aceea, nu ar mai fi trebuit să alunge șerpii din Irlanda. Aceștia l-ar fi urmat de bunăvoie.

L-ar fi urma spre pieire.

Era evident că nu era vocea unui sfânt sau a cuiva din ceruri. Timbrul cavernos conținea prea multe umbre. Dar nu erau genul sănătății, respingător.

Erau genul care ademenea. Care tenta. Acele umbre care ascundeau fapte criminale și tăinuiau dorințe.

Cele mai periculoase umbre dintre toate.

Genul de umbre pe care învățase să le evite în cel mai violent mod posibil.

Își dădu seama că nu răspunsește întrebării lui.

— Eu... eu nu pot.

— Este în regulă. Voi veni la tine și voi preluă frâiele. Va trebui să-mi dai umbrela.

El presupuse că ezitarea ei era cauzată de calul imprevizibil, și adevărul e că ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi fost o altă femeie, cu orice alt fel de trecut, un cal de nouă sute de kilograme ar fi fost, într-adevăr, mai îngrozitor decât un bărbat de nouăzeci de kilograme.

Adevărul era că preferă să-și asume riscul cu o bestie cabalină neascultătoare decât să se apropie de un bărbat care aparținea furiei trădate de profunzimile vocii lui.

O furie imperceptibilă altora, dar nu și ei.

Nu avea să mai fie niciodată luată pe nepregătite. Timp de zece ani, învățase să asculte. Să găsească amenințarea vibrățiilor ascunse de politețuri și de plăcătudini convenționale.

Sub indicațiile lui blajine se ascundea o întunecime de neimaginat... și o ferocitate înmagazinată care i-ar pârli hainele ude și i-ar arde pielea.